

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.382 van 6 december 2002
in de zaak A. 116.778/X-10.816.**

In zake : Marc HAESEBROUCK,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. LUST,
 kantoor houdende te 8200 SINT-ANDRIES - BRUGGE,
 Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van WEST-
VLAANDEREN.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc HAESEBROUCK op 13 februari 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 31 december 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij zijn beroep wordt verworpen en de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het herbouwen van een eengezinswoning op een perceel gelegen te Knokke-Heist, Sluisstraat 44, kadastraal bekend Sectie E, nrs. 0844.b en 0854.k;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GOETHALS die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur P. DEWULF, die verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in de vordering tot schorsing doet gelden wat volgt :

“1. De stukken van het dossier tonen aan dat verzoekers woning, na de modernisering en de heraanleg van de kwestieuze gewestweg, raketings aan de openbare weg is komen te liggen. Als de verzoeker zijn voordeur opent, staat hij meteen op het fietspad.

Het hoeft geen betoog dat die toestand voor de verzoeker zeer ernstige nadelen meebrengt en zijn leefklimaat zeer negatief beïnvloedt.

De gewestweg Knokke-Sluis is een weg van zeer druk verkeer, niet alleen van personenvoertuigen, maar ook van vrachtwagens en van landbouwvoertuigen. Daardoor is de rust in verzoekers woning totaal zoek. Dag en nacht moet hij leven

met de lawaaihinder van het voorbijrijdend -bij wijlen voorbij razend- verkeer, hetgeen een zeer nadelig effect heeft op zijn dagdagelijks woonklimaat en vooral op zijn nachtrust.

Verzoeker heeft ook bestendig een zeer onveilig gevoel dat bij ieder verkeersongeval botsende voertuigen in zijn woning kunnen terechtkomen, of zelfs gewoon wanneer zij van hun lijn afwijken. Wanneer hij zich zelf op de openbare weg begeeft, kan de minste onoplettendheid een ongeval veroorzaken. Ten onrechte zou men tegenwerpen dat die situatie niet het gevolg is van het bestreden besluit. Dit is niet relevant. Het bestreden besluit heeft immers wél tot gevolg dat die bijzonder onveilige en hinderlijke situatie moet blijven voortbestaan. Zij kan gewis niet ophouden door een vergunning in te dienen om te mogen herbouwen op de bestaande locatie, ofschoon uit de omstandigheid dat artikel 145 bis, § 1, eerste lid, 3°, decreet 18 mei 1999 een minimaal gegarandeerd basisrecht heeft ingesteld, eensdeels, en de zienswijze van de verwerende partij dat de woning thans niet door een wettige rooilijn is getroffen, anderdeels, zulke vergunning niet zou kunnen geweigerd worden. Herbouwen op dezelfde plaats ware, in dit concreet geval, immers absurd.

Voor de toepassing van artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State volstaat het dat een reeds bestaand zeer ernstig nadeel door de bestreden onwettige overheidshandeling blijft voortbestaan. Het voortduren van een nadeel is dan het nadeel dat direct voortspruit uit de onwettige bestuurshandeling.

Het nog jarenlang moeten blijven ondergaan van dit nadeel en het moeten blijven leven met dat lawaai en in die onveilige omgeving, kan door een later komend annulatiearrest nooit meer goedgeemaakt worden.

2. Vervolgens kan men niet omheen de vaststelling, die Uw Raad trouwens ook reeds in meerdere arresten heeft gemaakt, dat de regelgeving inzake stedenbouw, en zeker met betrekking tot zonevreemde woningen en bedrijven, omzeggens bestendig wijzigt. Thans heeft de decreetgever een herbouwrecht als grondrecht erkend en gegarandeerd en elke individuele appreciatie van de overheid omtrent de plaatselijke ruimtelijke ordening uitgesloten. Niemand kan echter met zekerheid zeggen dat na een annulatiearrest via de gewone procedure verzoeker nog van diezelfde gunstige regelgeving zal kunnen genieten. Het nadeel hoeft niet reeds actueel en zeker te zijn. Het mag alleen niet louter illusoir zijn. Het verleden heeft aangetoond dat de mogelijkheid dat de decreetgever andermaal van mening verandert, verre van illusoir is.”;

Overwegende dat de verwerende partij onder meer antwoordt dat verzoeker stelt dat de gewestweg Knokke-Sluis een weg is van zeer druk verkeer die de rust in zijn woning verstoort; dat zij er op wenst te wijzen dat deze situatie sinds jaar en dag bestaat en dat het bestreden besluit niets aan deze toestand heeft veranderd;

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn rechtstreekse oorzaak moet vinden in het aangevochten besluit; dat het aan verzoeker toekomt concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit kan blijken dat zulks het geval is; dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak en inzonderheid uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker sinds medio 1993 eigenaar is van het perceel; dat verzoeker niet uiteenzet wanneer de gewestweg Knokke-Sluis werd heraangelegd; dat het aangevoerde nadeel, met name de negatieve beïnvloeding van

verzoekers leefklimaat ingevolge het bestaan van een onveilige en hinderlijke situatie, haar eigenlijke en rechtstreekse oorzaak vindt in het drukke verkeer op de gewestweg Knokke-Sluis en in de modernisering en de heraanleg ervan waardoor verzoekers woning raketings aan deze gewestweg is komen te liggen; dat bij gebreke aan concrete gegevens ter zake vanwege de verzoeker die tot een andere conclusie zouden moeten leiden, de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat “deze situatie sinds jaar en dag bestaat”; dat daargelaten de vraag of het louter blijven voortduren van een reeds op het ogenblik van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing geruime tijd bestaand nadeel, een nadeel is dat rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden weigeringsbeslissing, verzoeker, die blijkbaar sinds 1993 eigenaar is van het perceel en zelf stelt geconfronteerd te zijn met de hinder volgend uit het drukke verkeer op de heraangelegde gewestweg, thans geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit de Raad kan besluiten dat de door hem aangehaalde nadelen, die dus ook reeds voortvloeiden uit de voornoemde heraanleg van de gewestweg en de verkeersdrukte er op, nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden weigeringsbeslissing nog uitkomst kan brengen, dan wel welke bijkomende of andere nadelen het thans bestreden besluit dreigt te veroorzaken die een schorsing van de tenuitvoerlegging noodzakelijk; dat het nadeel voortvloeiend uit een eventuele wijziging in de regelgeving inzake woningen en gebouwen die gelegen zijn buiten de geëigende bestemmingszone niet concreet wordt gestaafd en bovendien in de eerste plaats zou worden veroorzaakt door de duur van de annulatieprocedure en dus evenmin in aanmerking komt; dat de uiteenzetting van verzoeker geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes december 2002, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.